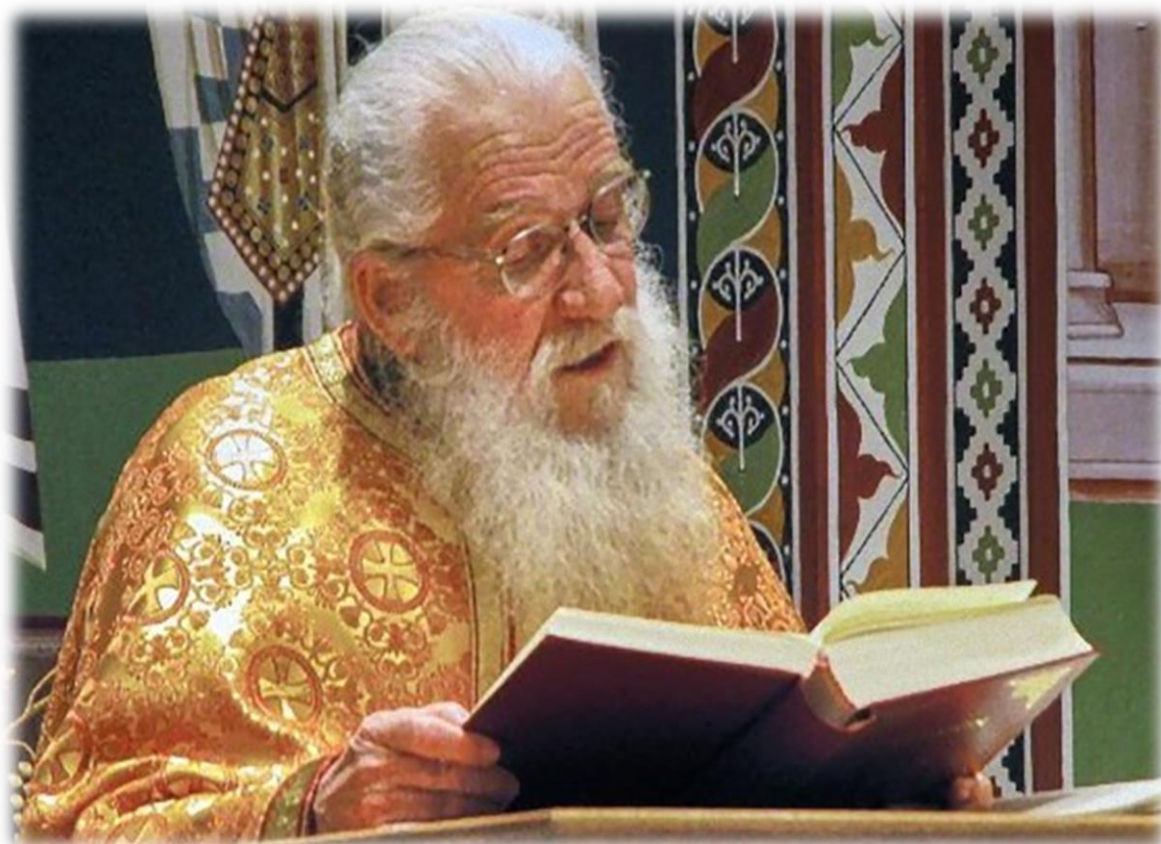

Να γνωρίσουμε το θέλημα του Θεού.
π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Ο Θεός, ο Κύριός μας, θα κάνει στον καθένα μας ό,τι χρειάζεται να κάνει. Ως Θεός γνωρίζει, εάν έχουμε διάθεση να γνωρίσουμε την αλήθεια. Εάν λοιπόν μένεις στην άγνοια, δεν μένεις, επειδή τάχα δεν έκανε σ' εσένα ο Κύριος την εμφάνισή του, όπως στον απόστολο Παύλο, για να σε στριμώξει κλπ. Αν μένεις στην άγνοια, μένεις, όχι γιατί ήλθαν έτσι τα πράγματα ή κάποιος σε παραμέλησε, αλλά γιατί τελικά δεν έχεις διάθεση βαθύτερα να γνωρίσεις το θέλημα του Θεού. Μπορεί να έχεις ζήλο και να κάνεις διάφορα πράγματα, αλλά δεν έχουν καμιά αξία, γιατί δεν είναι κατ' επίγνωσιν ο ζήλος σου.

Εμείς όλοι που είμαστε τώρα εδώ θα φύγουμε εντελώς-εντελώς αλλιώςτικοι – σαν μια πρώτη αρχή βέβαια και θα έχει συνέχεια το πράγμα – εάν αυτή την ώρα σταθούμε ειλικρινά και τίμια ενώπιον του Θεού. Διότι ευτυχώς τα μυαλά μας τα έχουμε, και μπορούμε να καταλάβουμε αυτά τα πράγματα, μπορούμε να πιστέψουμε και μπορούμε επίσης να

υποχρεώσουμε τον εαυτό μας να πάρει τη σωστή στάση, να τοποθετηθεί σωστά και να επιθυμήσει σωστά. Ο Θεός το περιμένει αυτό και αμέσως θα έλθει να βοηθήσει, εάν έχεις την τόλμη να πεις μυστικά από μέσα σου:

«Κυρίέ μου, Κυρίέ μου, τόσα χρόνια κάνω τον χριστιανό, αλλά απ' ό,τι βλέπω, ήμουν χριστιανός τόσο όσο δεν με ανάγκαζαν τα πράγματα να βγω από τη βόλεψή μου, να βγω από το θέλημά μου, να βγω από την όποια ζωή ζούσα ως κοσμικός άνθρωπος. Χριστέ μου, βλέπω καθαρά ότι ποτέ δεν ήμουν ενώπιόν σου όπως εσύ ήθελες, ποτέ δεν σε πλησίασα όπως εσύ ήθελες, ποτέ δεν είχα αληθινή κοινωνία μαζί σου, ποτέ δεν σε εμπιστεύθηκα, ποτέ δεν σου έδωσα τον εαυτό μου. Βαθιά μέσα μου ποτέ δεν θέλησα να κάνεις στην ψυχή μου αυτό που θέλεις ως Θεός να κάνεις, ποτέ δεν θέλησα να σε αφήσω ελεύθερο να το κάνεις. Ποτέ!

» Όμως αυτή την ώρα προσφέρομαι, Κυρίέ μου, και εμπιστεύομαι σ' εσένα τον εαυτό μου και σου παραδίνω την καρδιά μου, σύμφωνα μ' εκείνο που λες: "Δος μοι, υιε, την καρδιάν" (Παροιμ. 23:26). Ό,τι κι αν μου στοιχίσει, μόνο να με κάνεις, Θεέ μου, όπως με θέλεις. Να μου δώσεις και τη γνώση, να μου δώσεις και την αγάπη σου, να μου δώσεις και τη χαρά σου, να μου δώσεις και τον φωτισμό σου και να με κάνεις άνθρωπό σου. Και εγώ να κάνω το θέλημά σου και να μην είμαι άνθρωπος που έχω ζήλο, "αλλ' ου κατ' επίγνωσιν", αλλά να υπακούω σ' εσένα και να ακολουθώ εσένα, ό,τι κι αν μου στοιχίσει».

Αν στο βάθος πράγματι θέλεις να γνωρίσεις την αλήθεια, θα βρει τρόπο να σου τη γνωρίσει ο Θεός. Εάν περνάει ο καιρός, και δεν τη γνωρίζεις, να ανησυχήσεις. Δεν πήρες ακόμη σωστή στάση απέναντι στον Θεό, δεν είσαι διατεθειμένος και με κίνδυνο της ζωής σου να παραδοθείς στον Χριστό, για να σου φανερώσει την αλήθεια, και να σωθεί η ψυχή σου. Από κει και πέρα μπορεί να κάνεις διάφορα πράγματα, και άλλοτε να είναι τυπικά, άλλοτε να είναι φτωχά, άλλοτε μπορεί να φαίνεται ότι έχεις ζήλο, «αλλ' ου κατ' επίγνωσιν», και έτσι να κινδυνεύει η σωτηρία της ψυχής σου.

Ελπίζουμε μ' εμάς να μη συμβούν έτσι τα πράγματα, αλλά όλοι να σωθούμε. Για, σκεφθείτε να τελειώσει ο κόσμος αυτός – ή έτσι ή αλλιώς θα τελειώσει κάποτε – και να βρεθούμε όλοι μαζί στον ουρανό!

**Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, «Το μυστήριο της σωτηρίας»,
Β' έκδ., Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 2000, σελ. 34, 39 (αποσπάσματα).**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>